LAPUAN HIIPPAKUNNAN
PIISPA

YKSINKERTAINEN USKO KANTAA

Saarna piispanvihkimysmessussa 6. helmikuuta 2022
Piispa Matti Salomäki

Luuk. 2:22–33

Kolme vuotta sitten seisoin veljeni kanssa suuren väkijoukon keskellä. Elettiin siis vielä aikaa ennen pandemiaa. Yksi Jerusalemin leveistä pääkaduista oli aivan täynnä ihmisiä usean sadan metrin matkalta. Meitä oli ehkä noin parikymmentä tuhatta. Laukaus kajahti, mutta kesti useita minuutteja ehtiä edes lähtöviivalle asti tuon suuren massan keskellä. Alkamassa oli Jerusalemin keskustan katuja, uusia ja historiallisia paikkoja pitkin kiertelevä Jerusalemin maraton.

Evankeliumi vie meidät tuosta paikasta vain muutaman kilometrin päässä sijaitsevaan Jerusalemin temppeliin. Siellä ovat matkaansa vasta aloitteleva noin 40 päivän ikäinen vauva ja hänen vanhempansa sekä jo maaliaan lähestyvä vanhus, Simeon. Satoja kertoja olen saanut olla samanlaisissa hetkissä, kun suunnilleen tuon ikäinen lapsi on tuotu kastettavaksi ja samassa juhlassa ovat olleet mukana hänen isovanhempansa tai iso-isovanhempansa. Noissa hetkissä on aina jotain koskettavaa. Elämän lahjasta saamme iloita iästä riippumatta.

Tässä kertomuksessa huomio kiinnittyy erityisen lapsen ohella Simeoniin. Häntä luonnehditaan hurskaaksi ja jumalaapelkääväksi. Vanhahtavat sanat kuvaavat oikeamielistä ihmistä, joka on nöyrä Jumalan edessä. Simeon odotti Israelille luvattua Messiasta ja tämän tuomaa lohdutusta ja lunastusta. Simeonin yllä oli Pyhä Henki, joka vahvisti hänessä tuota toivoa ja odotusta. Pyhä Henki oli antanut hänelle lupauksen ja johdatti hänet oikealla hetkellä oikeaan paikkaan. Varmasti hän oli temppelissä palvellessaan nähnyt satoja vauvoja, mutta nyt hän näki tässä köyhän perheen lapsessa jotain aivan erikoista. Se sai hänet ylistämään Jumalaa sanoilla, joissa oli profeetallisesti kaikkiin kansoihin ulottuva viesti.

I evangelieberättelsen idag ser vi den gamle Simeon. Den Helige Anden var över Simeon och upprätthöll hoppet och förväntan i honom. Den Helige Anden hade gett honom ett löfte och ledde honom till rätt plats i rätt tid. Simeon såg något mycket speciellt i barnet från den fattiga familjen. Det fick honom att prisa Gud med ord som också innehöll ett

profetiskt budskap som gäller alla folkslag på jorden. Simeon är en förebild i enkel tro, förtröstan och hopp. Han har orkat vänta och hoppas trots att tiden har gått och svaren inte har kommit. Det här hoppet har vi i Kristus och det är ämnat för hela världen.

[Käännös: Tänään näemme evankeliumin kertomuksessa iäkkään Simeonin. Simeonin yllä oli Pyhä Henki, joka piti hänessä yllä toivoa ja odotusta. Pyhä Henki oli antanut hänelle lupauksen ja johdatti hänet oikealla hetkellä oikeaan paikkaan. Simeon näki tässä köyhän perheen lapsessa jotain aivan erityistä. Se sai hänet ylistämään Jumalaa sanoilla, joissa oli niissäkin profeetallisesti kaikkiin kansoihin ulottuva viesti. Simeon on yksinkertaisen uskon, luottamuksen ja toivon esikuva. Hän on jaksanut odottaa ja toivoa, vaikka aika on rientänyt ja vastauksia ei ole tullut. Tämä toivo meillä on Kristuksessa ja se on tarkoitettu koko maailmalle.]

* * *

Tänään täällä kirkossa ei ole yhtä tiivistä kuin maratonin lähtöviivalla. Suuressa salissa on paljon tyhjää tilaa. Messu kuitenkin toteutuu, ja meitä on eri puolilla koolla suuri joukko. Pandemian vaatimista rajoituksista huolimatta Suomessa on yhteistyössä viranomaisten kanssa pyritty turvaamaan jokaisen mahdollisuus uskonnon harjoittamiseen. Kaikkialla ei ole näin hyvin. Useimmat maailman kristityistä elävät maissa, joissa viranomaiset rajoittavat kristillisen uskon harjoittamista. Usein ja monissa paikoissa seurakunta on kuitenkin koolla pienissä ryhmissä. Jeesus lupaa: ”Sillä missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään” (Matt. 18:20). Kirkon merkitys ja tehtävä ei ole kiinni väkimäärästä. Usein se toimii hiljaisesti ja näkymättömästi. Sitä hiljaisten palvelijoiden joukkoa edustaa myös hurskas Simeon.

Meillä kristillinen kirkko on vielä kansan enemmistön uskonnollinen koti, mutta tilanne on muuttunut voimakkaasti viime vuosina ja kehitys näyttää jatkuvan samaan suuntaan. Samalla Simeonin tavoin moni jaksaa vielä toivoa ja luottaa Jumalan lupauksiin, vaikka erilaiset pilvet usein peittävät tulevaisuuden valon. Nyt korona koettelee meitä kansana ja kansakuntina. Monet ovat joutuneet vähentämään työtään tai luopumaan siitä kokonaan, toiset ponnistelemaan voimiensa äärirajoilla. Epidemia on lisännyt yksinäisyyttä, pelkoa, mielenterveysongelmia ja muuta kärsimystä puhumattakaan vakavasti sairastuneiden ja läheisensä menettäneiden tuskasta. Tuomiokirkon katon maalaus tuhkanharmaasta hevosesta ja alla oleva teksti ”miekalla, nälällä ja rutolla” on tuntunut erityisen ajankohtaiselta. Tänään alkava Yhteisvastuukeräys kiinnittää huomiomme koronapandemiasta kärsiviin lapsiin ja nuoriin ja heidän tukemiseensa Suomessa ja ulkomailla. Voimme osallistua siihen rukoilemalla ja lahjoittamalla keräykseen.

Jo paljon elämää nähneiden ihmisten elämänkokemus ja luottamus voivat antaa toivoa ja rohkeutta nuoremmillekin. Meidän vanhempien ja isovanhempien tehtävänä on rohkaista lapsia ja nuoria katsomaan rohkeasti tulevaisuuteen. Kyllä tästäkin vielä selvitään, kuten on muistakin koetuksista selvitty! Jumalan lupaukset kantavat myös meitä, kuten ne antoivat Simeonille toivoa.

Simeon on yksinkertaisen uskon, luottamuksen ja toivon esikuva. Hän on jaksanut odottaa ja toivoa, vaikka aika on rientänyt ja vastauksia ei ole tullut. Saman yksinkertaisen uskon perään kyseli maakuntalehden päätoimittaja jouluaaton pääkirjoituksessaan. Sellainen

usko on tuttua tässäkin hiippakunnassa Pohjanlahden rannikolta Keski-Suomeen. Sitä ovat pitäneet yllä myös herätysliikkeet ja kristilliset yhteisöt. Tuossa tien toisella puolella olevassa pappilassa asui sata vuotta sitten kuollut entinen kirkkoherra, kirkolliskokousedustaja ja kansanedustaja Wilhelmi Malmivaara, joka lavantautiepidemian koetellessa menetti kaksi lastaan ja puolisonsa. Niissä tunnoissa hän kirjoitti monille rakkaan virren (631) ”Oi Herra, jos mä matkamies maan”. Virressä on taustalla olevasta suuresta surusta huolimatta sama odotuksen ja toivon Henki kuin Simeonin odotuksessa. Jumala on uskollinen ja häneltä saan odottaa hyvää, vaikka elämä koettelee ja joskus vastauksia joutuu odottamaa pitkään.

Jeesuksen ydinviesti julkisen toiminnan alettua oli lyhyt ja selkeä: ”Kääntykää ja uskokaa hyvä sanoma”. Tuo ydinviesti tiivistyy aiemmin kuvatuissa kastehetkissä. Kaste on läpi elämän kutsu jokapäiväiseen kääntymiseen. Se kutsuu luottamaan, että Jumala – Wilhelmi Malmivaaran virren sanoin – antaa voiman elämän matkalle, antaa synnit anteeksi ja vie kerran perille taivaaseen. Kaikki tämä perustuu Jeesuksen ristinkuolemaan ja ylösnousemukseen.

* * *

Jerusalemin maratonissa Jeesuksen ristintietä sivutaan noin 25 kilometrin kohdalla. Maratonin juoksijalle varsinainen koetinkivi on kuitenkin usein noin 35 kilometrin paikkeilla, kun jäljellä on vielä vajaat kymmenen kilometriä. Viimeistään siinä kohtaa matkanteko muuttuu monilla fyysisestä suorituksesta henkiseksi kamppailuksi. Vieläkö jaksan, vieläkö tässä on jotain mieltä, entä jos vaihdan kävelyyn tai pysähdyn? Simeonillakin näitä vaiheita oli varmasti ollut, kun uskoa ja toivoa oli koeteltu. Ne kuuluvat jokaisen kristityn matkantekoon. Mutta nyt Simeon näki jo maaliviivan. Hän sai todeta: ”Herra, nyt sinä annat palvelijasi rauhassa lähteä, niin kuin olet luvannut.” Simeonin nimi tarkoittaa ”Hän on kuullut”. Odotus ja toivo ei ollut turha. Siihen vastattiin lopussa. Niin siihen vastataan myös kerran meille.

Jumalan lupaukset kantavat myös koetusten keskellä ja juuri silloin. Pyhä Henki avaa näkemään Jeesuksessa tämän maailman toivon. Hän antaa rauhan lähteä ja tulla myös sinulle. Hän avaa suumme ylistämään Jumalaa ja hänen hyviä suunnitelmiaan. Tämä toivo on tarkoitettu koko maailmalle.

Tänään voimme Kristusta ja hänestä loistavaa valoa katsoen yhtyä Simeonin ylistykseen:

> Minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi,
> jonka olet kaikille kansoille valmistanut:
> valon, joka koittaa pakanakansoille,
> kirkkauden, joka loistaa kansallesi Israelille.